

Kinderbijslag en kindervreugd

B.M.S. van Praag en E.J.S. Plug*

Kinderen kosten geld. Het is echter de vraag of dit welvaartsverlies wel volledig moet worden gecompenseerd. Kinderen leveren immers ook immateriële baten op. In dit artikel wordt een empirische methode aangedragen waarmee het welvaartsverlies voor de welzijnsinstelling kan worden gecorrigeerd. Hieruit blijkt dat de kinderbijslag de hogere inkomens voor f 2,5 mrd overcompenseerd.

In praktisch alle landen kent men een kinderbijslagstelsel (KB). In Nederland werd de Kinderbijslagwet geïntroduceerd door Romme in 1939. De wordingsgeschiedenis van de wet vindt men boeiend beschreven in Molenaar (1958)¹. De Wet is sindsdien veelvuldig gewijzigd en uitgebreid².

Bij de parlementaire beraadslaging blijkt er geen parlementaire eenstemmigheid over de argumentatie. Velen gingen echter uit van de verzekeringsgedachte en de term kinderbijslagverzekering is nog steeds de officiële term, zoals gebruikt in de huidige wetstekst (AKW, laatstelijk gewijzigd in 1991).

De onderliggende gedachte van de wet is dat het hebben van kinderen kosten met zich brengt, waardoor kinderrijke gezinnen bij hetzelfde huishoudinkomen op een lager welvaartsniveau uitkomen, dan gezinnen met weinig of geen kinderen. De redenen voor kinderbijslag zijn dan drieërlei. In de eerste plaats is het krijgen van kinderen zozeer van toeval afhankelijk, dat het als een natuurgebeuren gezien kan worden, waartegen de overheid een kinderbijslagverzekering biedt. In de tweede plaats zijn kinderen een 'merit good' waarvoor overheidssubsidiëring op zijn plaats zou zijn. In de derde plaats kan kinderbijslag een demografisch effect hebben in de zin dat het geboortebevorderend werkt.

Bij de herijking van het sociale-zekerheidsstelsel zoals dat nu in Nederland (maar ook daarbuiten) plaatsvindt, kan natuurlijk de KB niet aan kritische beschouwing ontsnappen. Het gaat hierbij om een totaal volume van circa f 6 mrd per jaar en dat is niet niks.

De drie genoemde motieven zijn ons inziens niet meer onverkort geldig. Omstreeks 1965 werd de anti-conceptietechnologie geïntroduceerd. Dit leidde samen met de ermee verband houdende deconfectionalisering tot een vrij dramatische en abrupte halvering van het Nederlandse geboortecijfer. In dit licht gezien kunnen we ervan uitgaan dat voor een meerderheid van 'de ouders van nu' geldt dat hun kindertal gewenst is. Hetzelfde geldt voor het bevolkingspolitieke argument. Blijft het 'merit good'-argument.

In dit artikel trachten we aan de hand van twee empirische definities van welvaart resp. welzijn na te gaan in hoeverre het redelijk is te veronderstellen dat

kindertalverschillen tot welvaartsverschillen aanleiding geven. Dan leiden we hieruit inkomensafhankelijke tarieven af, waarbij we tot de conclusie komen, dat er in feite geen reden is om aan trekkers van hoge inkomens KB uit te keren. Voorts vergelijken we de door ons afgeleide tariefstructuur met het vigerende tarief. Ten slotte leiden we af dat een alleszins aanvaardbare wijziging van de KB tot ongeveer 40% bezuiniging, ofwel f 2,5 mrd op jaarbasis zou kunnen leiden.

Welvaart en welzijn

Het basisprincipe van de KB is eenvoudig. Laat elk gezin een nuts- of welvaartsfunctie hebben, die afhangt van inkomen Y en gezinsomvang (fs), zeg $W = W(Y, fs)$. Bij elk welvaartsniveau W_0 kunnen we dan berekenen welk inkomen Y correspondeert met een gegeven gezinsomvang fs . Voor $fs = 2$ vinden we bij voorbeeld $Y_0(2)$ voor $fs = 3$ $Y_0(3)$. Het verschil $Y_0(3) - Y_0(2)$ is dan het geldbedrag waarmee we de komst van het derde familielid (i.e. het eerste kind) moeten compenseren om het gezin op een gelijk welvaartsniveau te houden.

Hoe simpel ook in theorie, in praktijk zijn er problemen. In de eerste plaats is de functie $W(\cdot)$ niet bekend; in de tweede plaats kunnen er interveniërende variabelen zijn zoals de leeftijd van het ouderpaar. In de derde plaats hangt het compensatiebedrag $Y_0(3) - Y_0(2)$ af van het uitgangsniveau W_0 .

Indien $Y_0(3)/Y_0(2)$ niet van W_0 afhangt (bij voorbeeld $Y_0(3)/Y_0(2) = 1,2$), zal ongeacht het uitgangsniveau van het inkomen altijd een compensatie nodig zijn van 20% van het inkomen voor gezinsuitbreiding. Dit zou leiden tot een compenserend bedrag dat inkomensevenredig is en dat voor hoge inkomens heel groot kan worden. Deze methode

* B.M.S. van Praag is hoogleraar aan de Universiteit van Amsterdam en directeur van de Stichting voor Economisch Onderzoek. E.J.S. Plug is aio aan het Tinbergen Instituut, locatie Amsterdam. Zij danken P.F. van der Heijden voor de door hem verstrekte informatie.

1. A.N. Molenaar, *Arbeidsrecht*, Zwolle, 1958.

2. Zie bij voorbeeld J. Mannoury, I.P. Asscher-Vonk, *Hoofdtrekken van de sociale verzekering*, Alphen a/d Rijn, 1987.

wordt gevolgd bij de structuur van vele verbruikschalen³.

Het is natuurlijk duidelijk dat deze 'Independence of Base Utility' rekentechnisch heel prettig is, maar in feite elke theoretische en intuïtieve basis ontbeert⁴. Waarom zouden de kosten van kinderen proportioneel met inkomen moeten stijgen? Andersom is de gedachte dat de kosten van het eerste kind, dat wil zeggen $Y_0(3) - Y_0(2)$, totaal niet zouden afhangen van het uitgangsniveau, ook vrij absurd. Dit is wel de assumptie waarop het Nederlandse KB-stelsel, dat immers de KB onafhankelijk van het inkomen toekent, gebaseerd is. In de meeste systemen en ook in Nederland is totale welvaartscompensatie geen absolute richtlijn; niettemin geeft de hierboven geschetste theorie een 'benchmark'.

Een andere (traditionelere) methode is om de 'additionele kosten' van het extra kind te schatten⁵. Helaas lijkt het in de praktijk (en ook in theorie) onmogelijk te zeggen waar kosten ophouden en discretionaire bestedingen beginnen. Het wordt nu algemeen erkend dat dit zowel op filosofisch-theoretische als op praktische gronden een onhoudbare methode is.

Aangezien de observatie van het consumptiegedrag in feite geen basis levert voor het achterhalen van equivalentieschalen en compensatiebedragen, dienen we te zoeken naar alternatieve informatiebronnen. Deze bronnen geven niet zozeer informatie over wat men koopt, bezit of consumeert, maar over de vraag hoe men zich in bepaalde situaties voelt. Die situaties worden dan beschreven door een bepaald consumptie- of inkomensniveau.

Wij ontleen onze empirische basis aan twee attitude-vragen, te weten de Inkomenswaarderingsvraag⁶ en de Cantril-welzijnsmaat⁷.

De inkomenswaarderingsvraag luidt:

'Rekening houdend met mijn (onze) omstandigheden, zou ik een totaal netto inkomen per maand/week/4 weken/1 jaar, voor ons huishouden beschrijven als: zeer slecht, slecht, onvoldoende, voldoende, goed, resp. zeer goed⁸, wanneer het zou liggen omstreeks f .....

De Cantrilvraag luidt:

"Hiernaast treft u een ladder met tien treden. Zij stelt de levensladder voor. De onderste trede staat voor het slechtst mogelijke leven. Klimt u omhoog, dan komt u bij de tiende trede; deze staat voor het best mogelijke leven. Kunt u aangeven op welke trede u zich voor uw gevoel op dit moment bevindt?"

Bij de inkomenswaarderingsvraag (IEQ) wordt gevraagd naar de waardering van het inkomen. Bij de Cantril-vraag wordt gevraagd naar de waardering van het totale leven. Het inkomen staat in feite voor een materieel welvaartsbegrip; terwijl de Cantril-vraag verwijst naar een veel ruimer welvaartsbegrip. Het eerste noemen we welvaart, het tweede welzijn.

We zullen aannemen, dat twee respondenten die hun eigen inkomen in de IEQ dezelfde verbale kwalifi-

catie (bij voorbeeld 'slecht' of 'voldoende') toekennen, hetzelfde niveau van welvaart hebben bereikt. We merken op dat gelijke waardering geen gelijkheid van inkomens impliceert. Meer precies, als bij voorbeeld respondent A zegt dat zijn f 3000 per maand 'voldoende' is voor hem en zijn vrouw, en respondent B zijn f 3500 'voldoende' acht voor hem, zijn vrouw en één kind, dan is kennelijk f 500 per maand de adequate compensatie voor het extra-kind om de welvaart constant te houden⁹.

Bij de Cantril-vraag gaan we er van uit dat respondenten die zich op dezelfde trede van de levensladder situeren, dezelfde graad van welzijn hebben bereikt. Ook hier geldt dat de inkomens, waarbij dezelfde trede wordt bereikt, kunnen verschillen omdat de verschillen op een bepaalde manier kunnen afhangen van inkomen en gezinsomvang en andere factoren¹⁰. Het verschil is dan de adequate inkomenscompensatie om het welzijn constant te houden.

Beide hiervoor beschreven vragen zijn gesteld in een recente enquête¹¹. Zonder hierop in deze context verder in te gaan, merken we op dat de empirische analyse van de antwoorden leert, dat het aan de Cantril-vraag ontleende begrip welzijn in de praktijk blijkt samen te hangen met vele factoren zoals inkomen, gezondheid, het hebben van een partner, slaapproblemen, leeftijd, religie, gezinsomvang, woon-

3. De z.g. Oxford-schaal stelt bij voorbeeld de eerste volwassene in een gezin op 1, de volgenden op 0,7 per stuk en kinderen t/m 16 jaar op 0,5. Deze schaal wordt door de OESO aanbevolen en gebruikt door Eurostat om gezinsinkomens te vergelijken.

4. C. Blackorby en D. Donaldson, Adult-equivalence scales, interpersonal comparisons of well-being and applied welfare economics, in: J. Elster en J. Roemer (red.), *Interpersonal comparisons and distributive justice*, 1991; A. Lewbel, A Household equivalence scales and welfare comparisons, *Journal of Public Economics*, nr. 39, 1989.

5. A.S. Deaton en J. Muellbauer, On measuring child costs: with an application to poor countries, *Journal of Political Economy*, 1986.

6. Deze vraag staat in de Engelstalige literatuur als de Income Evaluation Question (IEQ), zie B.M.S. van Praag, The welfare function of income in Belgium: an empirical investigation, *European Economic Review*, 1971 en B.M.S. van Praag, A. Kapteyn, Hoe duur is ons gezin, *ESB*, 1974.

7. H.C. Cantril, *The pattern of human concern*, 1965.

8. Bij elk waarderingsniveau wordt een bedrag ingevuld.

9. We gaan hier niet in op de techniek. Deze wordt beschreven in Van Praag, Warnaar (1992), The cost of children and the effects of demographic variables on consumer demand, te verschijnen in M.R. Rosenzweig en O. Stark (red.), *The handbook of population and family economics*, North-Holland; zie ook B.M.S. van Praag en A. Kapteyn, Further evidence on the individual welfare function of income: an empirical investigation in the Netherlands, *European Economic Review*, 1973.

10. Voor een meer gedetailleerde technisch-econometrische beschouwing verwijzen we naar E.J.S. Plug en B.M.S. van Praag, Family equivalence scales within a narrow and broad welfare context, in *Journal of Income Distribution*, te verschijnen 1993.

11. Het gaat hierbij om de in 1991 door de Gemeenschappelijke Pers Dienst (GPD) gehouden enquête. Deze enquête is ontworpen door R.J. Diekstra en B.M.S. van Praag. Het gebruikte datamateriaal heeft betrekking op circa 8500 antwoorden en is (na herweging) representatief voor Nederland.

Tabel 1. Schaduwrijzen voor kinderen bij verschillende inkomensniveaus afgeleid uit de inkomenswaardingsvraag

Netto jaarinkomen	1e kind	2e kind	3e kind	4e kind	5e kind	6e kind
20.000	906	680	544	453	388	340
30.000	1.360	1.020	816	680	582	510
40.000	1.813	1.360	1.088	906	777	680
50.000	2.266	1.700	1.360	1.133	971	850
60.000	2.720	2.040	1.632	1.360	1.165	1.020

buurt, enzovoort. Het aan de IEQ ontleende begrip welvaart blijkt daarentegen van veel minder factoren af te hangen, waaronder wel inkomen, leeftijd, en gezinsomvang.

De richtingen van de effecten zijn vaak tegengesteld. We vinden het daarom gerechtvaardigd de éne operationalisatie te kwalificeren als welvaart en het veel ruimere begrip als welzijn. Aangezien het zowel bij welvaart als bij welzijn gaat om metafysische begrippen, bergt elke empirische operationalisatie een element van willekeur in zich. Lezers die welvaart en welzijn anders percipiëren, hebben daartoe de vrijheid. Zij dienen daarmee echter niet het wetenschappelijk debat, behalve wanneer ze ook een andere empirische operationalisatie van deze metafysische begrippen leveren.

De compensatie van welvaarts- en welzijnsverschillen

Wanneer het welzijn (of welvaart) W afhangt van inkomen en gezinsomvang, zeg $W = W(Y, fs)$, dan kunnen we de schaduwrijzen, P_1 , van het eerste en P_2 van het tweede kind voor verschillende uitgangsniveaus van inkomen Y_0 als volgt definiëren. Stel

$$W(Y_0, 2) = W(Y_0 + P_1, 3) = W(Y_0 + P_1 + P_2, 4) = \dots$$

dan is uitgaande van een inkomens-startniveau Y_0 het bedrag P_1 de schaduwrijzen van het eerste kind, P_2 de schaduwrijzen van het tweede kind, enz. Ten overvloede merken we op, dat de schaduwrijzen dus ook afhangen van Y_0 , ofwel het daarmee corresponderende welzijnsniveau voor het tweepersoons-referentiegezin $W_0 = U(Y_0, 2)$. Onze schattingsresulta-

ten zijn voor de welvaartscompensatie weergegeven in tabel 1. Uit deze tabel blijkt dat welvaartscompensatie (gebaseerd op de inkomenswaardingsvraag) leidt tot het advies een huishouden met f 30.000 netto-inkomen per jaar voor een tweede kind een compensatie van f 1020 per jaar te geven. Bij deze tabel is het onderscheid tussen een- en tweeverdieners niet gemaakt omdat de resultaten niet significant verschilden.

De corresponderende schattingsresultaten voor welzijnscompensatie worden gegeven in tabel 2. Aangezien bleek, dat het onderscheid één/tweeverdiener er hier wel toe deed, is deze differentiatie in tabel 2 wel aangebracht.

Uit tabel 1 volgt dus bij voorbeeld dat een echtpaar zonder kinderen met f 20.000 netto per jaar een bedrag van f 906 aan KB zou moeten krijgen om de welvaart constant te houden bij de komst van het eerste kind, en dat volgens tabel 2 een bedrag van f 1168 zou moeten worden gegeven om het welzijn op dat niveau constant te houden. We merken op dat deze bedragen niet veel verschillen van de bedragen van circa f 1300 per jaar volgens het officiële KB-tarief in 1991.

In tabel 2 doet zich een bijzonder interessant fenomeen voor. Bij een niveau van f 40.000 per jaar netto, dat wil zeggen f 3500 netto per maand, blijkt de schaduwrijzen van het eerste kind niet positief te zijn, maar negatief; dat wil zeggen, het huishouden ervaart de komst van het eerste kind niet als een welzijnsdaling maar als een welzijnsvermeerdering. Het plezier ontleend aan het hebben van een kind wordt hoger gewaardeerd dan de monetaire kosten. Het saldo is positief. Men zou nog f 1098 willen toebetalen.

Een tweede interessante bevinding op basis van tabel 2 is, dat de schaduwrijzen van kinderen voor tweeverdieners consistent hoger liggen dan voor éénverdieners. Dit zou suggereren dat een KB-differentiatie voor een- en tweeverdieners niet onredelijk is.

Hoe kunnen we de belangrijke verschillen tussen de tabellen duiden? In de eerste plaats is het duidelijk dat de twee attitudevragen verschillende zaken meten, wij spraken van welvaart en welzijn, en dat daardoor de benodigde compensaties verschillend uitvallen. Het gevoel van welzijn wordt gevoed uit een materiële én een niet-materiële component. De materiële component staat voor het bestaansniveau dat men met geld kan kopen. Als we aannemen dat de inkomenswaardingsvraag een indicator levert voor dat bestaansniveau, dan is het duidelijk dat bij de komst van een kind (dat in onze samenleving niet een bron van extra-huishoudinkomen is) het materiële bestaansniveau naar beneden gaat. Tabel 1 geeft een indicatie van de geldbedragen die daarmee gemoeid zijn. Anderzijds is het duidelijk dat kinderen ook bijdragen aan de niet-materiële welzijnscomponent. In het algemeen zal het gaan om een positieve bijdrage, omdat men anders niet had besloten tot het krijgen van een kind. Daarnaast is substitutie mogelijk. Veel mensen prefereren de kinderzegen boven een hoog materieel welvaartsniveau. Daarom is de positieve niet-materiële welzijnsbijdrage van een kind ook op geld te waarderen.

Tabel 2. Schaduwrijzen voor kinderen bij verschillende inkomensniveaus afgeleid uit de Cantril-vraag

Netto- jaarinkomen	1e kind	2e kind	3e kind	4e kind	5e kind	6e kind
20.000	1.168	1.518	1.549	1.492	1.402	1.326
30.000	245	1.256	1.564	1.639	1.625	1.575
40.000	-1.098	709	1.367	1.619	1.702	1.708
50.000	-2.756	-49	1.012	1.474	1.677	1.756
60.000	-4.662	-978	513	1.230	1.570	1.734
Tweeverdieners						
20.000	1.632	1.833	1.784	1.676	1.562	1.454
30.000	941	1.728	1.916	1.916	1.852	1.766
40.000	-170	1.338	1.835	1.988	2.004	1.964
50.000	-1.595	736	1.597	1.935	2.055	2.075
60.000	-3.270	-34	1.233	1.783	2.024	2.117

Het officiële KB-tarief

	1 kind		2 kinderen		3 kinderen		4 kinderen		5 kinderen		6 kinderen		
	kb	c	kb	c	kb	c	kb	c	kb	c	kb	c	
Het KB tarief (1e halfjaar 1991) is leeftijdsafhankelijk. Voor kinderen jonger dan 6 krijgt men slechts 70% van het bedrag voor 6 t/m 11 jarigen, terwijl 12 t/m 17 jarigen weer 130% van dat bedrag waard zijn. Deze leeftijdsdifferentiatie is niet aangebracht in de tabellen 1 en 2.	≤ 20.000	1.243	1.243	3.585	3.436	4.777	5.249	-	-	-	-	-	-
	20 - 30	1.292	270	3.506	1.730	5.067	3.065	7.508	4.704	-	-	-	-
	30 - 40	1.375	-903	3.269	-85	4.946	1.268	7.636	2.749	9.011	5.142	-	-
	40 - 50	1.381	-2.217	3.413	-2.040	5.058	-1.060	7.223	4.78	10.638	1.358	12.698	3.114
	≥ 50.000	1.451	-3.750	3559	-4.027	5.553	-3.636	8.262	-2.107	9.817	-1.883	13.541	-593

a. Bij de lege cellen vonden we geen of te weinig waarnemingen in de steekproef.

Het is nu tijd om een vergelijking te trekken tussen de officiële KB en de compensatie geboden volgens Cantril. De compensatie op basis van de inkomenswaardingsvraag, dus het enge welvaartsbegrip, betrekken we niet in de beschouwing.

In tabel 3 zetten wij de gemiddelde KB bedragen die in huishoudens met 1, 2, 3 (enzovoort) kinderen daadwerkelijk ontvangen worden, tegenover de gemiddelde Cantril-compensatie. We maken eenvoudshalve geen onderscheid tussen een- en tweeverdienersgezinnen.

Bij de beschouwing van tabel 3 treffen twee feiten ons als opmerkelijk. In de eerste plaats dat de KB bedragen voor de inkomensklasse tot f 20.000 netto zeer weinig verschillen van de welzijnscompenserende bedragen. In de tweede plaats blijkt, dat in rijkere kleinere gezinnen de KB een overcompensatie impliceert. In feite begint die overcompensatie al bij netto jaarinkomens van circa f 30.000 per huishouden. Een belangrijk deel van de KB wordt verstrekt zonder rechtvaardiging vanuit het welzijnscompenserende principe.

Politieke consequenties

Uitgaande van deze cijfers moet onherroepelijk de vraag gesteld worden of de KB-regeling in de huidige welvaartsstaat Nederland nog wel aan zijn oorspronkelijke doelstelling voldoet. Van geen enkele regeling kan een 100% efficiency worden verwacht, maar bij de KB is een overcompensatie in het bijzonder bij hogere inkomensklassen toch wel manifest aanwezig.

Het probleem is echter dat een totale afschaffing van de KB ook onrecht zou doen aan huishoudens met lagere inkomens en kinderrijke gezinnen. De KB zou in feite inkomensafhankelijk gemaakt moeten

Tabel 4. Netto-drempel inkomens waarboven KB wordt teruggevorderd

	Eenverdieners	Twee-verdieners
1e kind	33.345	39.946
2e kind	50.712	60.890
3e kind	70.436*	84.677
4e kind	92.269	111.007
5e kind	116.027	139.659
6e kind	141.568	170.461

worden. Binnen de KB-administratie is dit praktisch onmogelijk. Het lijkt dus het verstandigste alle huishoudens KB-gerechtigd te laten als vanouds, maar eventuele correcties in te voeren via het IB-tarief. Het aantal kinderen waarvoor KB-recht bestaat is immers bij de fiscus bekend.

Om niet te verzeilen in een te vergaande differentiatie, lijkt de volgende vuistregel redelijk. Voor die kinderen waarvoor de schaduwprijs niet positief maar negatief (ook na aftrek van de KB) is, wordt de uitgekeerde KB via de Loon- en Inkomstenbelasting teruggevorderd. Dit zou dienen te gebeuren door de in tabel 4 vermelde drempel-jaarinkomens te introduceren. Blijkens de tabel zou voor éénverdieners met meer dan f 33.000, dit is ca. f 2800 p.m. netto, de KB voor het eerste kind komen te vervallen.

Een ruwe becijfering op het voorhanden (herwogen) datamateriaal leert dat circa 40% van de uitgekeerde KB zou kunnen worden teruggevorderd. Het totale KB-volume in 1991 bedroeg circa f 6 mrd. Dit zou dus indiceren dat circa f 2,5 mrd kan worden teruggevorderd zonder de doelstelling van de Wet op de KB geweld aan te doen.

Door slechts voor kinderen waarvoor de schaduwprijs negatief is een terugvordering van KB te realiseren, is in feite nog een zeer voorzichtige en administratief handelbare invulling gegeven aan de correctie voor overcompensatie. Immers, ook degenen waarvoor de schaduwprijs positief is, maar lager dan de uitgekeerde KB worden overgecompenseerd.

Besluit

In dit artikel tonen we op basis van een empirische schatting van het verband tussen welzijn, inkomen en kindertal aan, dat voor vele huishoudens de komst van een kind geen vermindering maar een vermeerdering van het welzijn impliceert. Voor zulke huishoudens lijkt een kinderbijslagrecht niet op zijn plaats.

We schatten dat in circa 40% van de gevallen de KB niet conform de oorspronkelijke doelstelling wordt verstrekt. Terugvordering via de IB/LB van de teveel betaalde kinderbijslag zou in 1991 circa f 2,5 mrd opgeleverd hebben¹².

**Bernard van Praag
Erik Plug**

12. In deze studie is het onvolledige gezin nadrukkelijk buiten beschouwing gehouden.

Tabel 3. Gemiddelde KB en Cantril-compensatie*